

Arrest

nr. 224 527 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 maart 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 november 2015 en dient op 16 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger, een soennitische moslim en een Tadzjiek. U bent geboren in het district Deh Sabz (provincie Kaboel) op 31 maart 1999. Vanaf uw geboorte tot u vier jaar oud was, woonde u grotendeels in Pakistan. Uw familie was naar daar gevlucht als gevolg van de moord op één van uw ooms in het jaar 1994 (1373 volgens de Afghaanse jaartelling). In het jaar 2003 (1382) verslechterde de situatie voor Afghanen in Pakistan en was de veiligheid in Afghanistan verbeterd, waardoor u en uw familie terugkeerden naar de provincie Kaboel in Afghanistan. U woonde daar met uw ouders, drie broers en twee zussen. U ging naar school tot de tiende graad (ongeveer derde middelbaar). Verschillende familieleden baatten een parking uit niet ver van uw huis. Het gebeurde wel eens dat u uw oom verving als bewaker van de parking.

Uw familie bezat gronden in het nabijgelegen gebied van Tara Khel (district Deh Sabz, provincie Kabul). Omstreeks 2006 (1385) namen twee personen, moellah Al. (...) en moellah Aq. (...), deze gronden onrechtmatig in beslag. Zij behoorden tot de clan van moellah Tara Khel, een zeer machtige persoon in uw regio die ook parlamentslid is. Op het moment dat het bericht van de inbeslagname van deze familiegronden tot bij uw oom A. (...) kwam, repte die zich samen met uw grootvader ter plaatse om de gronden weer op te eisen. Uw grootvader werd daar echter aangevallen door de mensen die de grond hadden ingenomen, waarop uw oom heftig reageerde en uiteindelijk werd vermoord. Twee maanden na de dood van uw oom besloot uw opa klacht in te dienen. Een tijdje later werd hij doodgeschoten en na zijn dood diende uw familie opnieuw klacht in. Zij werden echter gewaarschuwd door mensen van moellah Tara Khel dat al wie klacht indiende hetzelfde lot als uw opa zou ondergaan.

In 2013 (1392) werden twee van uw ooms aangevallen, namelijk uw oom F., A. F. (...) (O.V.-nummer (...)) en uw oom F. (...). Uw oom F. (...) kon ontsnappen maar uw oom Fa. (...) werd neergestoken en moest worden opgenomen in het ziekenhuis.

In het jaar 2014 (1393) heeft uw vader via een vriend een job gezocht voor uw broer als lijfwacht van een bevriend commandant in de provincie Khost. Uw broer raakte echter verwond aan zijn been toen hij zich in een konvoi bevond dat werd aangevallen. Daarom besloot uw vader dat het beter was voor uw broer om thuis te blijven en slechts af en toe op de parking te werken.

In datzelfde jaar werd uw neef, die toen als tolk werkte voor ISAF (International Security Assistance Force oftewel de militaire NAVO-eenheden in Afghanistan) aangevallen. Hij werd geslagen en in een vallei geduwd en raakte daarbij levensgevaarlijk verwond.

In de lente of zomer van 2015 (1394) terwijl u op de terugweg was van een cursus Engels zag u plots een auto stoppen die beplakt was met foto's van moellah Tara Khel. Iemand stapte uit en ging in discussie met een voetganger. Even later schoot die persoon de voetganger neer en stapte hij weer in de auto die vervolgens wegreed. Andere mensen kwamen toegesnel en jullie probeerden het slachtoffer nog naar een ziekenhuis te brengen, maar uiteindelijk bezweek die aan zijn verwondingen. Als enige getuige van het voorval werd u naar het politiebureau gebracht om verhoord te worden. Toen u daar de omstandigheden en de schutter beschreef, wist men u te vertellen dat die laatste een bodyguard was van moellah Tara Khel en dat de familie van het slachtoffer eveneens problemen had met moellah Tara Khel.

Toen u vervolgens uw vader inlichtte over deze gang van zaken wees hij u erop hoe gevaarlijk deze situatie was. Uit voorzorg bleef u voornamelijk bij uw tante. Na twintig tot vijftig dagen, terwijl u zelf niet thuis was, kwam de inmiddels vrijgelaten bodyguard van Tara Khel naar u zoeken bij uw ouderlijke huis. Ondertussen was u ook verondersteld naar de rechtbank te gaan om er op te treden als getuige. Daarop besloot u uw land te ontvluchten.

Omstreeks september 2015 heeft u Afghanistan verlaten samen met uw oom Fa. (...). Met behulp van een smokkelaar gingen jullie naar Iran en verbleven er in Teheran bij een neef. Toen u hoorde hoe moeilijk het is voor Afghanen in Iran besloot u verder door te reizen naar Europa. Samen met uw oom

reisden jullie naar Turkije en slaagden jullie erin om via de bekende smokkelroute in een bootje naar Griekenland te gaan. Vervolgens doorkruisten jullie verschillende Europese landen om op 5 november 2015 in België aan te komen. Op 16 november 2015 dienden jullie beiden een asielaanvraag in.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen enkele handlangers van moellah Tara Khel nog een keer naar uw ouderlijke huis om u te zoeken. Ook de politie is nog twee keer langsgekomen omdat u als getuige verwacht wordt in de rechtbank. Op zoek naar meer veiligheid nam uw gezin haar intrek in het huis van uw oom Fa. (...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, een huwelijksakte van uw ouders en foto's van uw familie, van de parkeerplaats in beheer van uw familie en van de reis. U bezorgde ook nieuwsberichten met foto's over moellah Tara Khel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u vervolging vreest van moellah Tara Khel en zijn entourage als gevolg van een lang aanslepend grondconflict tussen hem en uw familie en als gevolg van het feit dat u getuige was van een moord die werd begaan door een bodyguard van diezelfde moellah Tara Khel. Hiernaast vermeldde u ook nog dat uw broer gewond raakte in het kader van zijn werk als bodyguard in de provincie Khost.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats werd vastgesteld dat het grondconflict tussen uw familie en moellah Tara Khel geen basis vormt voor een actuele, persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral zijn er geen elementen zijn die wijzen op een actuele vervolging in uw hoofde als gevolg van het familiale grondconflict. Dit blijkt onder meer uit het feit dat uw familie zich na de tragische gebeurtenissen die volgden op de inbeslagname in 2006 (1385) bij de situatie heeft neergelegd en dat u hierna geen noemenswaardige problemen meer kende naar aanleiding van dit conflict. U verklaarde namelijk dat na de moord op uw oom en uw grootvader die volgde op de inbeslagname, uw familie zijn pogingen om de grond terug te krijgen staakte, door te zeggen: "Dan voelden mijn ooms en mijn papa zich gewoon machteloos en wij zijn niet meer naar de gronden gaan vragen" (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer u gevraagd werd of u na deze gebeurtenissen nog problemen kende door de familievete, antwoordde u hierover: "Ik heb zelf geen persoonlijke problemen gehad, ik ging niet zoveel naar buiten. Maar in die tussentijd is mijn neef aangevallen, mijn oom is aangevallen, daarom is mijn papa heel bang geworden. Wij weten het nooit. Ze kunnen op elk moment wraak nemen" (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Bij verdere bevraging bleek het door u aangebrachte verband tussen het grondconflict en de aanvallen op uw neef en op uw ooms echter louter speculatief te zijn. Zo verklaarde u over de aanval op uw neef in 2014: "Wij dachten de enigste verdachte is Tara Khel, omdat wij persoonlijke problemen hadden met die mensen. En dan heeft de politie gezegd: 'Wij gaan die zaak verder onderzoeken en als wij iets weten laten wij jullie dat weten'", en ook "Wij hadden met niemand anders problemen, dus als verdachte hebben wij wel Tara Khel genoemd en wij hebben dat ook als klacht gezegd, maar wij waren het nooit zeker" (CGVS Gehoorverslag, p. 11). U uitte hier met andere woorden niet meer dan vermoedens zonder enige concrete aanwijzing. Ook voor wat betreft de aanval op uw ooms in 2013 zijn er geen concrete aanwijzingen voorhanden dat moellah Tara Khel er de hand in had, of dat het in verband stond met het grondconflict. U verklaarde hierover slechts: "En de overheid was ook zeer goed op de hoogte van de feiten. De overheid zei: 'Wij proberen hen op te sporen, zij waren mensen van de taliban, maar wij hebben momenteel geen sporen'" (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer aan uw oom zelf over deze episode werd gevraagd wie verantwoordelijk was voor die aanval, antwoordde hij van zijn kant: "Ik weet het nu nog niet" zonder hierbij naar Tara Khel of het grondconflict te verwijzen (CGVS Gehoorverslag, [F., A. F.], p. 12, zie administratief dossier). Met andere woorden, uw bewering dat de aanval op uw ooms mogelijk door Tara Khel en de zijnen gebeurde, blijkt opnieuw louter speculatief te zijn. Men kan niet anders dan concluderen dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat u of iemand van uw familie nu nog steeds belaagd wordt omwille van de familievete over de gronden die zich omstreeks het jaar 2006 afspeelde.

Dat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren naar aanleiding van het grondconflict, blijkt ook nog uit het feit dat u in uw regio van herkomst een gewoon leven leidde, dat u er naar school ging en sporadisch insprong bij het bewaken van de parkeerplaats van uw familie (CGVS Gehoorverslag, p. 7). In lijn hiermee is het ook tekenend dat uw oudere broer [B.] eveneens zijn activiteiten in Kabul kan uitvoeren. Zo verklaarde u tijdens uw interview op het CGVS dat uw broer naar de universiteit gaat (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Toen u gevraagd werd of hij een gewoon leven kon leiden, antwoordde u: "Hij werkt op de parkeerplaats. Hij is extra voorzichtig" (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Mocht uw broer echter werkelijk voor zijn leven moeten vrezen, kan men er vanuit gaan dat hij niet het risico zou nemen om zich regelmatig naar de universiteit en zijn werk te begeven. Het feit dat u zich bijna dagelijks verplaatste in uw geboorteregio en dat ook uw broer, net als u een nakomeling van de familieleden bij wie het grondconflict ontstond, er een dergelijk leven leidt, doet nog verder ernstig afbreuk aan uw bewering dat u jullie er in angst voor vervolging moeten leven als gevolg van een grondconflict.

Op basis van bovenstaande moet geconcludeerd worden dat het grondconflict waarin uw familie in 2006 (1385) verwickeld raakte geen aanleiding vormt tot een actuele vrees voor doelgerichte vervolging in uw hoofde.

In de tweede plaats kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u werkelijk getuige was van een moord die werd begaan door een handlanger van moellah Tara Khel als gevolg van een ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen, van weinig overtuigend gedrag van uwentwege in de door u omschreven omstandigheden en van een lacune in het antwoord van uw oom met betrekking tot uw asielrelaas. Bijkomend wordt opgemerkt dat een kantekeing wordt geplaatst bij het feit dat moellah Tara Khel reeds een centrale rol zou hebben gespeeld bij het grondconflict waarin uw familie was verwickeld (cfr. supra), waardoor de geloofwaardigheid van uw beweerde actuele problemen met moellah Tara Khel nog verder wordt aangetast.

Uw opeenvolgende verklaringen zijn niet consistent met betrekking tot wanneer u vernam dat de bodyguard van Tara Khel tegen wie u een getuigenis had afgelegd, was vrijgelaten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat het bericht van zijn vrijlating u ter ore kwam, nog vóór de bodyguard u kwam zoeken, door te verklaren: "(...) toen hoorde ik dat deze persoon was vrijgekomen en achter mij zat. Hij vroeg naar mij aan mijn broer en vrienden" en vervolgens over het huisbezoek te vertellen (DVZ Verklaring, 3.5). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd hoe u had vernomen dat de schutter was vrijgelaten, antwoordde u echter: "Ja, na zijn vrijlating, bij mijn tante. Ze zijn bij mij thuis geweest en ze wouden mij arresteren. Na het bezoek van die persoon heeft mijn papa gebeld om niet meer naar huis te komen" (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Toen vervolgens nog eens expliciet aan u gevraagd werd of u vóór dat huisbezoek al op de hoogte was van de vrijlating van deze persoon, ontkende u dat (ibidem). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ had verklaard dat u al van de vrijlating op de hoogte was vóór de bodyguard u kwam zoeken, antwoordde u dat u het op de DVZ misschien verkeerd had verklaard, en dat het toen ramadan was (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Vervolgens voegde u er nog aan toe dat u het op het CGVS juist had verklaard en het ervoor eigenlijk niet wist (ibidem). Uw extra toelichting biedt echter geen afdoende verklaring waarom u op één moment verklaarde dat u al op de hoogte was van de vrijlating vóór het huisbezoek en hierover zelfs extra details verschaft, en de andere keer dat dit niet zo was. Hier geldt dat het vasthouden aan één versie van de feiten de ongerijmdheid niet kan opheffen. Deze ongerijmdheid over een kernaspect van de door u ondergane gebeurtenissen tast de geloofwaardigheid ervan aan.

Voorts is uw door u beschreven gedrag in de nasleep van uw rol als getuige maar weinig overtuigend is gezien de geschetste context. Zo legde u uit dat u nadat u aan uw vader had verteld wat er gebeurd was u enerzijds heel erg bang was geworden, door te stellen: "Ik was ondertussen heel bang geworden, ik verwachtte op elke moment een aanslag op mijn eigen leven, want wij hadden al problemen met die persoon" (CGVS Gehoorverslag, p. 10), maar blijkt anderzijds uit uw verklaringen dat u in deze periode vlak na de moord nog gedeeltelijk naar huis en zelfs naar school ging: "In die periode, alleen als ik in mijn eigen huis was [ging ik naar school], anders niet. En meestal op vrije dagen was ik bij mijn tante" (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Het is opvallend dat u enerzijds doodsangsten zou hebben uitgestaan, en anderzijds toch bleef naar huis en naar school gaan. Het door u beschreven gedrag in de geschetste omstandigheden vergroot de twijfels over de geloofwaardigheid van de gerelateerde gebeurtenissen.

Verder is het ook opvallend dat wanneer aan uw oom [A.F.] gevraagd werd om welke redenen u gevlucht was, hij allerminst verwees naar een verband met moellah Tara Khel. Op de vraag waarom u was gevlucht, verklaarde hij namelijk: "Hij was de getuige van een incident, iemand werd vermoord voor ons huis, hij heeft het gezien, de politie kwam en neef zei dat hij het heeft gezien en wie het was, ik

denk dat de mensen die mijn burens hebben vermoord nu mijn neef willen pakken" (CGVS Gehoorverslag, [F.A.F], p. 16). Het is op zijn minst opvallend dat uw oom geenszins verwees naar het feit dat de moord waarvan u getuige was werd gepleegd door iemand uit de entourage van moellah Tara Khel, terwijl u voortdurend hamerde op uw angst voor deze persoon. Deze lacune in de verklaringen van uw oom versterken verder het ongeloofwaardig karakter van de aangehaalde feiten.

Tot slot moet een kanttekening gemaakt worden bij uw bewering dat moellah Tara Khel een centrale rol speelde in de familievete over de gronden (zie onder meer CGVS Gehoorverslag, p. 7), los van het feit dat deze familievete geen aanleiding blijkt te geven tot een actuele vrees, zoals boven reeds werd aangetoond. Immers, toen uw oom op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitleg gaf over hetzelfde grondconflict, vernoemde hij moellah Tara Khel allerm minst. Hij verklaarde namelijk: "We hadden een stuk land. Ik weet niet hoe die persoon juist heet, maar iemand heeft ons land gestolen" (DVZ Verklaring [F.A.F], 3.5, zie administratief dossier). Wanneer hem dan nog gevraagd werd wie die mensen – met wie jullie het conflict hadden – precies waren, luidde zijn antwoord: "Om eerlijk te zijn weet ik de exacte naam niet, maar soms hoor ik een naam als commandant Aladaad, maar exact weet ik het niet" (ibidem). Pas toen uw oom op het CGVS werd geïnterviewd, gaf hij ook de naam van moellah Tara Khel samen met twee andere die verantwoordelijk waren voor de inname van de grond (CGVS Gehoorverslag, [F.A.F], p. 11, zie administratief dossier). Toen hem gevraagd werd naar meer uitleg bij deze drie personen, kwam uw oom niet verder dan: "Ik weet niet, ik denk van Kabul, niemand weet het, ze zijn pashtuns, spreken pasthu, bv mollah tarachel draagt zelf een wapen, hij heeft gewapende bodyguards" (ibidem, p. 12). Het is opvallend dat uw oom iemand die volgens u zo'n grote rol heeft gespeeld in het grondconflict en een blijvend gevaar is voor u en uw familie, eerst geheel onvermeld liet op de DVZ en dat hij vervolgens nauwelijks iets over hem bleek te weten. De oorspronkelijke lacune in uw ooms verklaringen op de DVZ en de hieropvolgende vaagheid op het CGVS met betrekking tot moellah Tara Khel roepen ernstige vragen op bij de centrale rol van dit personage in het door u beschreven familiaal conflict. Deze ernstige twijfels bij de rol van Tara Khel in het grondconflict, ondergraven nog verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat deze persoon u na uw getuigenis tegen één van zijn bodyguards zou blijvend viseren.

Op basis van bovenstaande vaststellingen, moet besloten worden dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u werkelijk door moellah Tara Khel en zijn entourage wordt gevisieerd nadat u getuige was van een moord door één van de bodyguards van moellah Tara Khel.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de verwondingen die uw broer opliep bij zijn werk als bodyguard in 2014 evenmin tot een vrees voor vervolging in uw hoofd kunnen leiden. De verwondingen die uw broer opliep in het kader van deze functie kunnen immers niet gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, laat staan dat ze tot een dergelijke gelijkstelling voor wat u betreft zouden leiden. Bovendien gaf u aan dat uw broer na de stopzetting van zijn functie ook geen verdere problemen kende in dit verband (CGVS Gehoorverslag, p.12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dus dat u in dit verband een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw taskara en de huwelijksakte van uw ouders doet niet meer dan de identiteit van uw ouders en van uw gezin ondersteunen, maar die stond hier niet ter discussie.

De foto's van de parkeerplaats die door uw familie wordt beheerd (foto's 3.1 en 3.2 uit de inventaris) kunnen slechts uw bewering ondersteunen dat uw familie dit werk deed maar dat werd al evenmin in vraag gesteld. De foto van uw broer als bodyguard (foto's 3.3, 3.4 en 3.6) tonen alleen maar aan dat uw broer als bodyguard heeft gewerkt, maar werpt geen ander licht op de door u geuite vrees. Op dezelfde manier kunnen de foto's van jullie reisweg (foto's 3.5 en 3.6) alleen een beeld schetsen van uw reis naar Europa.

Bij de foto van uw gewonde neef (3.3 en 3.6) moet opgemerkt worden dat allerm minst uit de foto kan worden afgeleid in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen, laat staan dat de foto

iets zou kunnen zeggen over de daders van de door u beschreven aanslag op uw neef. Deze foto kan dus al evenmin de bovenstaande conclusie wijzigen.

De foto's en nieuwsberichten die betrekking hebben op moellah Tara Khel (4.1 tot 4.6 uit de inventaris) tonen aan dat het om een machtige figuur gaat in uw regio, maar ze tonen geenszins aan dat deze figuur zich ook tegen u heeft gericht. Daardoor kunnen zijn bovenstaande conclusies evenmin ombuigen.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat aan uw oom [F.A.F.] op 23 augustus 2016 de Vluchtelingenstatus in België werd toegekend. Zij benadrukt dat elke asielaanvraag op individuele merites beoordeeld wordt. Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde asielmotieven, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen 5 van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat:

"4.1. Weigering – overzicht motieven

[...]

4.2. Weerlegging

*4.2.1. De familieveto bestond en bestaat, en Mullah Tarakhel speelt daarin een centrale rol
De veto tussen verzoekers familie en de clan van Mullah Tarakhel heeft wel degelijk bestaan.
Eerst dient kort de persoon van Mullah Tarakhel geschetst te worden (zie stuk 3).*

Mullah Tarakhel is een stamleider, uit de Tarakhel stam in het Deh Sabz district, provincie Kabul. Hij participeerde in de Loja Jirga van 2002, die van 2003 strekkende tot het wijzigen van de grondwet, als in de vredesgesprekken tussen de etnische groepen en de taliban in 2010.

In 2005 en 2010 werd hij verkozen te zetelen in de Wolesi Jirga, zijnde een wetgevend orgaan te vergelijken met de Belgische Kamer van volksvertegenwoordigers.

Als stamleider, religieus persoon van aanzien en politiek belangrijk figuur, heeft Mullah Tarakhel veel macht en invloed in geheel Afghanistan. Als leider van de Tarakhel stam en vertegenwoordiger van de kuchi (nomadische stammen), heeft hij aanhangers in heel het land. Eveneens werd hij reeds meermaals in verband gebracht met illegale praktijken, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks via zijn aanhangers, die telkens onbestraft bleven, gezien zijn positie. Ook de rechtstreekse daders van bepaalde incidenten worden beschermd door de invloed van Mullah Tarakhel.

Mullah Tarakhel wordt zelf beschermd door meer dan 30 bodyguards, die reeds meermaals amok maakten en schietpartijen initieerden. Omgekeerd evenwel, staan de bodyguards van Mullah Tarakhel onder diens bescherming, waardoor zij quasi-immuun voor effectieve bestraffing blijven.

Bovendien blijkt ook uit informatie die online raadpleegbaar is, dat Mullah Tarakhel er niet voor terugdeinst om via zijn entourage, onrechtstreeks, onrechtmatig gronden in te nemen.

In een recent artikel d.d. 10 oktober 2017, dat als stuk 4 gevoegd wordt, wordt gerapporteerd over massale onrechtmatige inname van overheidsgronden, die vervolgens doorverkocht worden. Volgende zin valt op:

"...

"Some people close to Mullah Tarakhel, a Kuchi representative in the Wolesi Jirga, have attempted several times to usurp part of this land (...)," explains Afzal.

...

Het is dan ook niet onwaarschijnlijk dat Mullah Tarakhel zich ook in het verleden onrechtstreeks bezondigd heeft aan dergelijke praktijken.

Vooreerst betwist de verwerende partij niet dat de familie van verzoeker gronden in eigendom had en dat deze onrechtmatig ingenomen werden door derden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Wel gelooft de verwerende partij niet dat Mullah Tarakhel en zijn aanhangers hier een centrale rol speelden. Hiervoor baseert verwerende partij zich louter op de verklaringen van verzoekers oom, Fa. (...), in het kader van diens asielprocedure, die omtrent het grondenconflict weinig details kon geven. Nochtans vermeldde verzoekers oom de naam 'Aladaad', hetgeen overeenkomt met de door verzoeker gezegde naam 'Mullah Aladaad'. Ook verklaarde Fa. (...) dat de betrokkenen Pashtun spreken en uit Kabul afkomstig zijn, hetgeen eveneens klopt met de algemene beschrijving van deze personen (i.e. aanhangers van Tarakhel). Fa. (...) noemde trouwens zélf de naam 'Molah Tarakhel' in zijn verhoor bij CGVS. In deze worden de verklaringen van verzoeker net bevestigd en versterkt door de verklaringen van zijn oom.

Gelet op het bovenstaande, is het zeer aannemelijk dat verzoekers familie slachtoffer is geworden van onrechtmatige inname van hun gronden, door personen die in verband staan met Mullah Tarakhel. Minstens bestaan er geen argumenten die het tegendeel impliceren.

Dat verzoeker en zijn familie zich na de moord op zowel een oom als de grootvader niet langer poogden hun grond terug te krijgen, leidde niet tot het uitdoven van dit conflict. De basis was immers gelegd, en zolang verzoekers zich familie zich koest hield, bleef de vlam op een laag pitje branden. Elke gebeurtenis kon echter het conflict terug aanwakkeren, hetgeen in casu gebeurd is (zie infra). Verwerende partij stelt dat verzoeker omwille van het conflict geen actuele, persoonlijke vrees kan invoeren, gesteld dat verzoeker en zijn familie terug een 'normaal' leven konden oppikken. Zo verklaarde verzoeker gewoon naar school te kunnen gaan en zonder noemenswaardige problemen de parking te kunnen bewaken.

Hierover benadrukt verzoeker dat hij en zijn familie wel steeds op hun hoede waren en er wel op letten de woede van Mullah Tarakhel's entourage niet op de hals te halen.

Verzoeker kon naar school gaan, gezien deze op amper 5 minuten stappen van verzoekers ouderlijk huis gelegen was. Ook de parkeerplaats was op slechts 20 minuten wandelen van verzoekers ouderlijk huis. Omwille van de veiligheid ging verzoeker hier enkel overdag naartoe en slechts voor 2 à 3 uurtjes, om zijn oom af te lossen. De cursus Engels werd gegeven in een gebouw verderop gelegen, op ongeveer 30 minuten te voet. Gezien het afleggen van deze afstand gevaarlijk was, ging de verzoeker enkel met de auto naar zijn les en dit slechts 2 à 3 keer per week.

Verwerende partij niet verwachten dat een heel gezin zich gedurende meer dan tien jaar volledig opsluit, omwille van het gevaar dat constant om te hoek loert. Verzoekers familie diende zich te onderhouden en de kinderen dienden te investeren in hun toekomst. Dat verzoeker naar school kon gaan en toch min of meer een normaal leven trachtte te leiden, doet geen afbreuk aan de wezenlijke angst voor Mullah Tarakhel en zijn aanhangers, die steeds aanwezig was.

4.2.2. Verzoeker was getuige van een moord door de bodyguard van Mullah Tarakhel

Eind juli 2015 was de verzoeker onderweg van zijn cursus Engels naar huis. Toen hij langs een moskee was, was hij de enige op straat, met uitzondering van nog één andere persoon. Op een gegeven moment reed een geblindeerde, met posters van Mullah Tarakhel beplakte auto langs, die stopte. Een persoon stapte uit, ging in discussie met de andere voetganger en schoot deze neer met een wapen. De dader stapte terug in en de wagen reed weg. Verzoeker was de enige directe getuige van dit incident. Er verzamelden zich mensen uit de moskee en men probeerde het slachtoffer nog te redden, maar deze overleed aan zijn verwondingen. De lokale politie bracht verzoeker naar het bureau voor verhoor, waar bleek dat de dader een bodyguard van Mullah Tarakhel was. Verzoeker verklaarde te zullen optreden als getuige.

Toen verzoeker thuis, aan zijn vader vertelde wat er gebeurd was, werd deze zeer kwaad en angstig, gezien de verleden problemen met Mullah Tarakhel. Verzoeker diende tijdelijk bij zijn tante te overnachten uit veiligheidsoverwegingen. Ongeveer 20 à 25 dagen nadien, kwamen enkele individuen, waaronder de bodyguard zelf, naar het ouderlijk huis van verzoeker, en eisten dat de verzoeker voor hen zou gebracht worden. Op dat moment was de verzoeker niet thuis, gezien hij sinds het incident bij zijn tante overnachtte. Ze dreigden dat ze verzoeker zouden vermoorden, indien hij zou getuigen voor het gerecht. Ze sloegen verzoekers vader en broer. Diezelfde nacht telefoneerde verzoekers vader naar verzoeker, om hem te zeggen dat hij bij zijn tante moest blijven, dat het thuis niet langer veilig was.

Na één week verliet de verzoeker het land, samen met zijn oom Fa. (...), die zelf vluchtte omwille van persoonlijke problemen met de Taliban.

De verwerende partij hecht geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij getuige was van een moord, door een bodyguard van Mullah Tarakhel. Hiervoor baseert verwerende partij zich op volgende elementen:

1. Verzoeker zou tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent het tijdstip waarop hij kennis nam van de vrijlating van de bodyguard.
2. Verzoeker zou in de nasleep van de gebeurtenissen weinig overtuigend gedrag vertoond hebben;
3. De oom van verzoeker, Fa. (...), zou in het kader van diens asielverhoor, weinig details kunnen geven hebben omtrent de asielmotieven van verzoeker;
4. Kanttekening: Mullah Tarakhel zou geen centrale rol spelen in het grondconflict (supra)

De verzoeker is het hiermee niet eens en zal onderstaand één voor één de aangehaalde motieven weerleggen.

* * *

1.

Verzoeker is formeel dat hij kennis genomen heeft van de vrijlating van de bodyguard NADAT deze persoon bij zijn ouderlijk huis langsging. Dat de verzoeker tijdens zijn verhoor op DVZ de vertelde dat hij kennisnam van de vrijlating, en daarna pas over het huisbezoek, toont slechts dat verzoeker de gebeurtenissen niet in chronologische volgorde verteld heeft. Verzoeker maakte geen gebruik van woorden die een bepaalde volgorde aanduiden, zoals 'eerst' en 'vervolgens/daarna', waardoor niet vaststaat dat de verzoeker zijn relaas bewust in een bepaalde volgorde vertelde. Het is immers voor velen niet eenvoudig om een relaas gedetailleerd weer te geven en daarbij het relaas te vertellen in de chronologische volgorde zoals ze gebeurd is. Zoals verzoeker verklaarde, was het net ramadan-maand op moment van het DVZ-verhoor, zijnde in de zomer, een bijzonder lastige periode om langdurig te vasten, hetgeen het voor verzoeker niet gemakkelijker maakte om zijn relaas op een heldere, gestructureerde wijze te vertellen.

Tijdens zijn verhoor bij CGVS heeft de verzoeker afdoende benadrukt dat hij pas kennis genomen heeft van de vrijlating van de bodyguard, NADAT hij hiervan geïnformeerd werd door zijn vader, via de telefoon, toen hij bij zijn tante was, de nacht dat de bodyguard in kwestie zijn ouderlijk huis bezocht had en naar hem gevraagd had.

Bovenstaande verklaringen zijn voldoende consistent en passen in het geheel van verzoekers relaas. Het enige element dat verwerende partij doet twijfelen, is de volgorde waarin verzoeker dit ene aspect van zijn relaas verteld heeft tijdens zijn verhoor op DVZ, bovendien in een periode van langdurig vasten in de warme zomermaanden. Dit element weegt evenwel niet op tegen het voor het overige consistente relaas van verzoeker, en kan dan ook geen ernstige twijfel zaaien.

Bezwaarlijk kan dit detail als een 'kernelement' in het relaas beschouwd worden.

2.

Zoals verzoeker verklaard heeft, was hij pas op de hoogte van de vrijlating van de bodyguard, ongeveer 20 à 25 dagen NA het incident. Verzoeker overnachtte in die periode niet thuis, maar bij zijn tante, uit veiligheidsoverwegingen. Verzoeker bleef inderdaad naar school gaan, maar hierbij dient opgemerkt dat zijn school op amper 5 minuten wandelen was vanuit zijn ouderlijke huis. Toen de verzoeker evenwel op de hoogte kwam dat zijn belager was vrijgelaten, dook hij onder en ging hij niet langer naar school. Hij dook onder bij zijn tante gedurende een week à 8 dagen, waarna hij het land ontvluchtte.

3.

Verder merkt verwerende partij op dat Fa. (...), verzoekers oom, in diens verhoor bij het CGVS geen details kon geven omtrent de problemen van verzoeker. Evenwel dient opgemerkt dat volgens Fa. (...)’s verklaringen, de verzoeker effectief getuige was van een moord. Dat hij geen verdere details gaf, dient geen lacune te zijn. Fa. (...) is immers gevlucht om persoonlijke redenen met de taliban. Ook de verzoeker kent niet de details van de asielmotieven van zijn oom, hetgeen de verwerende partij niet weerhouden heeft hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Waarom zou dit omgekeerd wel vereist zijn? Bovendien verklaart de oom van verzoeker, Fa. (...), dienaangaande dat hier tijdens zijn gehoor bij CGVS niet verder naar gevraagd werd noch dieper op ingegaan werd; dat hij – vanzelfsprekend – zich moest beperken tot het toelichten van zijn persoonlijke asielmotieven.

4.

Tot slot betwijfelt verwerende partij of Mullah Tarakhel wel een centrale rol gespeeld heeft/speelt in de familievete omtrent de grondinname. Dienaangaande wordt verwezen naar wat hierboven reeds uiteengezet werd en wordt hierbij als herhaald beschouwd.

Het is niet onwaarschijnlijk dat Mullah Tarakhel wel degelijk, minstens onrechtstreeks, betrokken was bij de onrechtmatige grondinname.

Mullah Tarakhel is immers de persoon die zijn invloed en macht aanwendt om zichzelf voordeel te bieden. Elke persoon die zich achter hem schaaft, wordt het hand boven het hoofd gehouden en is quasi-immuun voor effectieve bestraffing van misdaden. Dit profiel wordt door verwerende partij niet betwist noch in twijfel getrokken, hetgeen impliciet blijkt uit de bestreden beslissing. Elkeen die tegen hem ingaat, loopt gevaar voor represailles, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks. Dat Mullah Tarakhel zich niet persoonlijk bekommert om de verzoeker en diens familie, neemt niet weg dat hij de persoon die is uiteindelijk gevreesd wordt, minstens gevreesd wordt dat anderen onder zijn bescherming carte blanche krijgen om schade te berokkenen aan onschuldige gezinnen die hun pad kruisen.

4.2.3. Bijkomende stukken

Tijdens de asielprocedure kon de verzoeker geen documenten voorleggen ter staving van de ingediende klachten inzake de onrechtmatige grondinname en moord op zijn oom en grootvader. Dit, omdat de lokale politie zélf hetzij onder invloed staat van Mullah Tarakhel, hetzij schrik heeft hem tegen het harnas te jagen, en derhalve weigert om documenten af te leveren waarop Mullah Tarakhel bij naam genoemd wordt als verdachte van de aangeklaagde feiten.

Om dezelfde reden, weigerde de politie steeds om officiële documenten uit te reiken betreffende de getuigenis van verzoeker. Verzoeker verklaarde reeds dat dergelijke documenten bovendien enkel afgegeven worden nadat de getuigenis afgelegd werd voor de rechtbank.

Evenwel heeft de familie verzoeker, op gevaar voor eigen leven, extra pogingen ondernomen om van de lokale politie toch enige officiële documentatie te verkrijgen. Met succes.

Als stuk 5 wordt een verklaring van de 16e lokale politiezone gevoegd, alsook de beëdigde vertaling ervan. Daarin roept het hoofd van de 16e lokale politieafdeling zijn medewerkers op om maatregelen te nemen ter bescherming van verzoeker, gelet op de doodsb bedreigingen die in zijn hoofde werden geuit.

Bij dit stuk wenst de verzoeker het volgende toe te lichten:

“Het originele papier waar de naam van mullah tarakhel op staat kunnen zij niet van de politie verkrijgen. Het hoofd van de politie zei dat als ze die papieren geven, dat hijzelf en mijn familie in gevaar komen omdat de Mullah een machtige persoon is. Die politie heeft wel een ander papier geschreven, daarin staat dat de bedreigingen echter gebeurd zijn, maar de naam van Mullah wordt daar in niet vermeld, omdat dat niet mag. Zij hebben geschreven ‘onbekende mensen’ in plaats van Mullah Tarakhel.”

Ook de plaatselijke dorpsoudsten en leden van de dorpsraad bevestigen de feiten in officieel schrijven, bijgevoegd als stuk 6.

4.5. Conclusie: verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging, minstens loopt hij een reëel risico op ernstige schade

Verwerende partij weigert aan de verzoeker de vluchtelingenstatus, of de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a) of b) te verlenen, op basis van argumenten die door de verzoeker afdoende weerlegd werden in wat voorafgaat.

De verzoeker dient geloofd te worden in zijn relaas, meer bepaald dat zijn familie verwikkeld was en is in een ernstige vete met de aanhangers van Mullah Tarakhel. Dat dit conflict al jaren rustig lijkt op de oppervlakte, maar thans weer aangewakkerd dreigt te worden/geworden is gezien de verzoeker getuige geweest is van een moord door één van de bodyguards van Mullah Tarakhel, bij de politie verklaringen afgelegd heeft en zich bereid verklaard heeft te getuigen voor het gerecht. Dat door deze personen uit de entourage van Mullah Tarakhel reeds meermaals doodsb bedreigingen geuit werden ten aanzien van verzoeker. Dat de verzoeker geen bescherming kan krijgen vanwege de autoriteiten, gelet op de quasi-immuniteit die beschermelingen van Mullah Tarakhel vinden én gezien de politiediensten zélf niets durven te ondernemen tegen dergelijke individuen, gezien zij zich hiermee zelf in gevaar kunnen brengen.

De verzoeker heeft derhalve een gegronde vrees voor vervolging en loopt minstens een reëel risico op ernstige schade in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. De verzoeker dient erkend te worden als vluchteling, minstens dient hem de subsidiaire bescherming toegekend te worden.”

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in

laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.2. Beoordeling

De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omwille van een grondconflict waarbij familieleden gedood werden en omdat zij getuige was van een moord begaan door een bodyguard van moellah Tara Khel. De verzoekende partij verklaart in het district Deh Sabz in de provincie Kaboel geboren te zijn. Ten gevolge van een moord op een oom in 1994 vluchtte de familie van de verzoekende partij naar Pakistan. Doordat in 2003 de situatie voor Afghanen in Pakistan verslechterd was en de situatie in Afghanistan verbeterde, besloot de familie van de verzoekende partij terug te keren naar Afghanistan. De verzoekende partij was toen vier jaar oud. De familie van de verzoekende partij bezat grond in het gebied van Tara Khel, eveneens gelegen in het district Deh Sabz. Omstreeks 2006 (1385) namen moellah Al. en Aq. de gronden onrechtmatig in beslag. Deze twee moellah behoorden tot de clan van moellah Tara Khel. Moellah Tara Khel is een zeer machtige persoon in de regio die eveneens parlements lid is. Verzoekers oom A. en grootvader eisten de gronden weer op. Verzoekers grootvader werd aangevallen door de mensen die de gronden in beslag genomen hadden, waarop verzoekers oom fel reageerde en uiteindelijk vermoord werd. Twee maanden na de dood van verzoekers oom, diende verzoekers grootvader klacht in. Een tijdje later werd verzoekers grootvader ook vermoord. Verzoekers familie diende opnieuw klacht in. Zij werden bedreigd door mensen van moellah Tara Khel, dat al wie klacht neerlegt hetzelfde lot zal ondergaan als verzoekers grootvader. In 2013 werden twee ooms van de verzoekende partij aangevallen. Eén oom kon ontsnappen. De andere oom werd neergestoken en moest opgenomen worden in het ziekenhuis. De verzoekende partij vervolgt dat haar vader in 2014 een job als lijfwacht voor verzoekers broer had gevonden bij een bevriende commandant in de provincie Khost. Het konvoi waarin verzoekers broer zich bevond werd aangevallen waardoor hij aan zijn benen gewond geraakte. Hierop besliste verzoekers vader dat het beter was dat hij terug naar huis keerde en soms op de parking werkte, die door verschillende familieleden uitgebaat werd. Verzoeker verklaart ook dat in datzelfde jaar een neef die als tolk werkte voor de International Security Assistance Force (hierna ISAF) levensgevaarlijk gewond geraakte toen hij geslagen en in een

vallei geduwd werd. De verzoekende partij verklaart dat in de lente of zomer van 2015 zij zag hoe een persoon uit een auto die beplakt was met foto's van moellah Tara Khel in discussie ging met een voetganger. Even later schoot deze persoon de voetganger neer, stapte weer de auto in en reed weg. De verzoekende partij vervolgt dat andere mensen kwamen toegesnel. Samen probeerden ze het slachtoffer naar het ziekenhuis te brengen, maar uiteindelijk bezweek die aan zijn verwondingen. Dit gebeurde allemaal op de terugweg van de cursus Engels. De verzoekende partij stelt dat ze de enige getuige was van het voorval en daarom op het politiebureau gehoord werd. Op het politiebureau vernam de verzoekende partij dat schutter een bodyguard van moellah Tara Khel was en dat de familie van het slachtoffer problemen had met deze persoon. De verzoekende partij vervolgt dat toen ze het voorval aan haar vader vertelde, dat hij zich afvroeg wat de verzoekende partij nu gedaan had. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de bodyguard aangehouden werd. Na zijn vrijlating en zo'n twintig à vijfentwintig dagen na het voorval kwam de bodyguard de verzoekende partij bij haar ouderlijk huis opzoeken. De verzoekende partij was op dat moment niet thuis, daar ze bij haar tante verbleef. Ondertussen was de verzoekende partij ook opgeroepen om in de rechtbank te getuigen. De verzoekende partij is dan samen met een oom het land ontvlucht. Haar oom bereidde reeds zijn vlucht uit Afghanistan voor. De vader van de verzoekende partij heeft gevraagd of hij zijn zoon, de verzoekende partij, mee kon nemen. Bij aankomst in België was de verzoekende partij minderjarig. Volgens hun verklaringen gingen ze eerst naar Iran en verbleven er bij een neef in Teheran. Toen ze vernamen hoe moeilijk het is voor Afghanen in Iran besloot de verzoekende partij samen met haar oom naar Europa te gaan. De verzoekende partij verklaart tot slot dat de handlangers van moellah Tara Khel nog een keer naar het ouderlijk huis gekomen zijn omdat ze de verzoekende partij zochten. Ook de politie zou twee keer langsgekomen zijn daar de verzoekende partij diende te getuigen. Uit voorzorg hebben verzoekers ouders hun intrek genomen in het huis van verzoekers oom die mee naar Europa gevlucht is.

Verzoekers oom die samen met haar naar Europa gevlucht is, heeft in België de vluchtelingenstatus gekregen. In dit verband wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites onderzocht wordt. In het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent de verzoekende partij dat slechts een deel van hun problemen gemeenschappelijk zijn, maar dat ze elk ook eigen vluchtmotieven hebben (gehoorverslag, p. 2).

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, de huwelijksakte van haar ouders, foto's van haar familie, van de parkeerplaatsen die de familie beheert en van de reis. De verzoekende partij legt tevens nieuwsberichten met foto's over moellah Tara Khel neer.

De taskara van de verzoekende partij en de huwelijksakte van verzoekers ouders bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. De foto's die neergelegd worden hebben geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De nieuwsberichten met foto's van moellah Tara Khel bieden een zicht op de activiteiten en de daden van voormelde moellah, maar zijn op zich onvoldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te achten.

De verzoekende partij voegt de volgende documenten aan het verzoekschrift toe: biografische fiche Mullah Tara Khel.; artikel d.d. 10 oktober 2017 betreffende onrechtmatige grondinname, verklaring 16^e politieafdeling, Zone 101 Kabul met beëdigde vertaling, de verklaring van de oudsten van de streek met beëdigde vertaling.

De biografische fiche van mullah Tara Khel en het artikel van 10 oktober 2017 betreft relevante achtergrondinformatie, maar is op zich onvoldoende het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te achten. Vooreerst is de verklaring 16^e politieafdeling in dergelijke algemene termen opgesteld, dat het op zich onvoldoende het vluchtrelaas van de verzoekende partij staat. In het verzoekschrift tracht de verzoekende partij dit te verschonen door te stellen dat de naam van mullah Tara Khel niet vermeld wordt omwille van veiligheidsredenen daar het een machtige persoon is. De Raad oordeelt dat dit document op zich in elk geval onvoldoende is om het vluchtrelaas van de verzoekende partij als geloofwaardig te kwalificeren. De verklaring van de dorpsoudsten heeft slechts een relatieve bewijswaarde omdat uit deze verklaring niet blijkt op grond waarvan zij de feiten hebben vastgesteld die zij in hun brief aanhalen. Bovendien maken de dorpsoudsten melding van geweerschoten, terwijl de verzoekende partij dit tijdens haar niet aangehaald heeft. Voorts stellen de dorpsoudsten dat de verzoekende partij door onbekenden gewapende mannen uit de streek met de dood werd bedreigd, terwijl de verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaart dat het om een bodyguard van mullah Tara Khel gaat. Slechts wanneer zij Afghanistan verlaten, werden haar ouders -

volgens de verklaringen van de verzoekende partij - door vermoedelijk andere medewerkers van Tara Khel bedreigd. Met betrekking tot de verklaring 16^e politieafdeling en de verklaring van de oudsten van de streek dient te worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te achten (stuk 17, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013).

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de overige verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Met betrekking tot het gegeven dat de verzoekende partij getuige was van een moord door de bodyguard van mullah Tara Khel wijst de Raad op hetgeen wat volgt. De verzoekende partij kan inderdaad gevolgd worden dat het gegeven dat haar oom tijdens zijn gehoor weinig details kan geven omtrent haar vluchtrelaas geen lacune is. Uit het gehoorverslag van verzoekers oom blijkt dat hij door een andere protection officer gehoord werd. Voorts kwam het vluchtrelaas van de verzoekende partij slechts terloops ter sprake. Het gehoor van verzoekers oom had hoofdzakelijk betrekking op zijn eigen vluchtmotieven, die geen verband hielden met de vluchtmotieven van de verzoekende partij. Vervolgens kan de verzoekende partij ook gevolgd worden dat zij geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft omtrent het tijdstip waarop zij kennis nam van de vrijlating van de bodyguard van mullah Tara Khel, die van moord beschuldigd werd.

Alhoewel de verzoekende partij uitgebreide verklaringen afgelegd heeft, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig daar het gedrag in de nasleep van haar rol als getuige niet plausibel is. Enerzijds stelt de verzoekende partij dat ze niet naar buiten durfde te gaan daar ze heel veel schrik had en anderzijds verklaart de verzoekende partij dat ze wel nog naar school bleef gaan. De verzoekende partij heeft enerzijds verklaard dat *"Ik was ondertussen heel bang geworden, ik verwachtte op elke moment een aanslag op mijn eigen leven, want wij hadden al problemen met die persoon"* (gehoorverslag 12 juni 2017, p. 10). Anderzijds heeft de verzoekende partij gesteld dat: *"In die periode, alleen als ik in mijn eigen huis was [ging ik naar school], anders niet. En meestal op vrije dagen was ik bij mijn tante"* (gehoorverslag 12 juni 2017, p. 14). Ook wanneer de verzoekende partij verklaard heeft dat zij de aanhouding van de bodyguard vernomen heeft via haar vader die het op zijn beurt van andere personen vernomen heeft, gaf ze aan dat ze niet naar buiten durfde te gaan. De verzoekende partij heeft zelf verklaard dat: *"mijn vader heeft dat in het dorp van andere mensen gehoord. Mijn papa ging af en toe naar buiten. Wij durfden niet neer buiten te gaan."* (gehoorverslag 12 juni 2017, p. 14). Het gegeven dat de verzoekende partij naar school is blijven gaan, slechts op vrije dagen onderdook bij een tante en pas na de vrijlating van de bodyguard en diens bedreigingen, definitief ondergedoken is bij een tante om dan een week à acht dagen later Afghanistan te verlaten, klemmt met de voorgehouden vrees. Ten eerste omdat de verzoekende partij tijdens het gehoor heeft uiteengezet dat haar familie een grondconflict met vertrouwelingen van Tara Khel heeft en dat deze personen zowel een oom als de grootvader van de verzoekende partij vermoord hebben. Voorts blijkt uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt dat mullah Tara Khel een machtige figuur in de regio is, die omringd is door verschillende bodyguards die het geweld niet schuwen. Daarenboven blijkt uit de documenten die de verzoekende partij bijbrengt dat de politie bij geweldpleging door de bodyguards van Tara Khel in het verleden reeds gedwongen werd om deze personen vrij te laten. Ook schrikken ze niet terug om geweld tegen de overheid te gebruiken. Op het ogenblik dat de voorgehouden feiten zich hebben voorgedaan was de verzoekende partij minderjarig en diende zij naar haar vader te luisteren. Het gegeven dat haar vader slechts effectieve beschermingsmaatregelen genomen heeft na de vrijlating van de bodyguard ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen, daar haar vader diende bekend te zijn met de daden van Tara Khel en het risico wist indien tegen een medewerker van Tara Khel getuigd werd. Immers, uit het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat verzoekers grootvader gedood werd omdat hij een klacht tegen een vertrouweling van Tara Khel ingediend heeft. Het komt allesbehalve geloofwaardig over dat de vader van de verzoekende partij toelaat dat de verzoekende partij zich op dergelijke, onbedachtzame wijze gedraagt.

Wat het familiaal grondconflict betreft wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Zowel uit de EASO-country Guidance note Afghanistan juni 2018 als uit de UNHCR guidelines augustus 2018 blijkt dat in Afghanistan grondconflicten veelvuldig voorkomen. Uit de EASO-country Guidance note Afghanistan juni 2018 blijkt ook dat machtige personen hierbij betrokken kunnen zijn en dat ze gewelddadig kunnen zijn. Voorts preciseert de Guidance note dat het verlies van grond op zich in principe geen vervolging is of een reëel risico op vervolging uitmaakt. Het geweld dat uit een grondconflict voortvloeit alsook het gebrek aan effectieve rechtsbescherming kunnen wel een ernstige inbreuk op de rechten van de mens uitmaken. Het geweld dat voortvloeit uit dergelijke grondconflicten houdt in principe ook geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. De stukken die de verzoekende partij bijbrengt liggen ook in deze lijn en vormen een illustratie hiervan.

In casu verklaart de verzoekende partij dat vertrouwelingen van mullah Tara Khel, een machtige figuur en parlamentslid uit de regio, gronden van de familie in beslag genomen hebben. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het grondconflict terecht gesteld dat: "Eerst en vooral zijn er geen elementen zijn die wijzen op een actuele vervolging in uw hoofde als gevolg van het familiale grondconflict. Dit blijkt onder meer uit het feit dat uw familie zich na de tragische gebeurtenissen die volgden op de inbeslagname in 2006 (1385) bij de situatie heeft neergelegd en dat u hierna geen noemenswaardige problemen meer kende naar aanleiding van dit conflict. U verklaarde namelijk dat na de moord op uw oom en uw grootvader die volgde op de inbeslagname, uw familie zijn pogingen om de grond terug te krijgen staakte, door te zeggen: "Dan voelden mijn ooms en mijn papa zich gewoon machteloos en wij zijn niet meer naar de gronden gaan vragen" (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer u gevraagd werd of u na deze gebeurtenissen nog problemen kende door de familievete, antwoordde u hierover: "Ik heb zelf geen persoonlijke problemen gehad, ik ging niet zoveel naar buiten. Maar in die tussentijd is mijn neef aangevallen, mijn oom is aangevallen, daarom is mijn papa heel bang geworden. Wij weten het nooit. Ze kunnen op elk moment wraak nemen" (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Bij verdere bevraging bleek het door u aangebrachte verband tussen het grondconflict en de aanvallen op uw neef en op uw ooms echter louter speculatief te zijn. Zo verklaarde u over de aanval op uw neef in 2014: "Wij dachten de enigste verdachte is Tara Khel, omdat wij persoonlijke problemen hadden met die mensen. En dan heeft de politie gezegd: 'Wij gaan die zaak verder onderzoeken en als wij iets weten laten wij jullie dat weten'", en ook "Wij hadden met niemand anders problemen, dus als verdachte hebben wij wel Tara Khel genoemd en wij hebben dat ook als klacht gezegd, maar wij waren het nooit zeker" (CGVS Gehoorverslag, p. 11). U uitte hier met andere woorden niet meer dan vermoedens zonder enige concrete aanwijzing. Ook voor wat betreft de aanval op uw ooms in 2013 zijn er geen concrete aanwijzingen voorhanden dat moellah Tara Khel er de hand in had, of dat het in verband stond met het grondconflict. U verklaarde hierover slechts: "En de overheid was ook zeer goed op de hoogte van de feiten. De overheid zei: 'Wij proberen hen op te sporen, zij waren mensen van de taliban, maar wij hebben momenteel geen sporen'" (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Wanneer aan uw oom zelf over deze episode werd gevraagd wie verantwoordelijk was voor die aanval, antwoordde hij van zijn kant: "Ik weet het nu nog niet" zonder hierbij naar Tara Khel of het grondconflict te verwijzen (CGVS Gehoorverslag, [F., A. F.], p. 12, zie administratief dossier). Met andere woorden, uw bewering dat de aanval op uw ooms mogelijk door Tara Khel en de zijnen gebeurde, blijkt opnieuw louter speculatief te zijn. Men kan niet anders dan concluderen dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat u of iemand van uw familie nu nog steeds belaagd wordt omwille van de familievete over de gronden die zich omstreeks het jaar 2006 afspeelde.

Dat u geen vrees voor vervolging dient te koesteren naar aanleiding van het grondconflict, blijkt ook nog uit het feit dat u in uw regio van herkomst een gewoon leven leidde, dat u er naar school ging en sporadisch insprong bij het bewaken van de parkeerplaats van uw familie (CGVS Gehoorverslag, p. 7). In lijn hiermee is het ook tekenend dat uw oudere broer [B.] eveneens zijn activiteiten in Kabul kan uitvoeren. Zo verklaarde u tijdens uw interview op het CGVS dat uw broer naar de universiteit gaat (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Toen u gevraagd werd of hij een gewoon leven kon leiden, antwoordde u: "Hij werkt op de parkeerplaats. Hij is extra voorzichtig" (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Mocht uw broer echter werkelijk voor zijn leven moeten vrezen, kan men er vanuit gaan dat hij niet het risico zou nemen om zich regelmatig naar de universiteit en zijn werk te begeven. Het feit dat u zich bijna dagelijks verplaatste in uw geboorteregio en dat ook uw broer, net als u een nakomeling van de familieleden bij wie het grondconflict ontstond, er een dergelijk leven leidt, doet nog verder ernstig afbreuk aan uw bewering dat u jullie er in angst voor vervolging moeten leven als gevolg van een grondconflict.

Op basis van bovenstaande moet geconcludeerd worden dat het grondconflict waarin uw familie in 2006 (1385) verwikkeld raakte geen aanleiding vormt tot een actuele vrees voor doelgerichte vervolging in uw hoofde."

In het verzoekschrift argumenteert de verzoekende partij dat haar vrees nog actueel is, dat men niet van verzoekers gezin kan verwachten dat ze zich gedurende meer dan tien jaar volledig opsluiten omwille van het gevaar dat constant om de hoek loert en dat door haar getuigenis het conflict weer herleeft. Uit hetgeen voorafgaat wijst de Raad erop dat *in casu* geen geloof gehecht wordt aan de voorgehouden getuigenis tegen de bodyguard van Tara Khel. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat het conflict tussen verzoekers familie en mullah Tara Khel herleeft. Nu verzoekers familie zich neergelegd heeft bij het verlies van de gronden, geen klachten meer heeft ingediend en sinds meer dan tien jaar in Afghanistan leeft zonder problemen te ondervinden in gevolge de inbeslagname van de gronden, kan dit grondconflict actueel niet als een grond of bewijs van vervolging aanzien worden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de verwondingen die uw broer opliep bij zijn werk als bodyguard in 2014 evenmin tot een vrees voor vervolging in uw hoofde kunnen leiden. De verwondingen die uw broer opliep in het kader van deze functie kunnen immers niet gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, laat staan dat ze tot een dergelijke gelijkstelling voor wat u betreft zouden leiden. Bovendien gaf u aan dat uw broer na de stopzetting van zijn functie ook geen verdere problemen kende in dit verband (CGVS Gehoorverslag, p.12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dus dat u in dit verband een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt."*

De documenten die werden voorgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en die op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg acht de Raad, - het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en gelet op wat voorafgaat - , verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.4.1. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *"Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd."* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *"volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul province" van 25/04/2017
- Cedoca, COI Focus, "corruptie en valse documenten", van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 30 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van December 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018.

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit het district Deh Sabz van de provincie Kaboel, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Deh Sabz van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Met betrekking tot de situatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.”

Bovenstaande beoordeling ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance note, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.”* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt als gevolg van een conflict tussen anti-regeringselementen, zoals de taliban en ISKP, en Afghaanse veiligheidsdiensten alsook tussen anti-regeringselementen onderling, maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De informatie die de verzoekende partij bijbrengt en de rapporten bijgebracht door de verwerende partij wijzen op willekeurig geweld, maar tonen niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Kaboel, met inbegrip van het district Deh Sabz bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In casu verwijst de verzoekende partij wederom naar het grondconflict. Het gegeven dat dat in 2006 gronden van de familie in beslag genomen werden, is geen persoonlijke omstandigheid die van die aard is, gelet op de huidige situatie in het district Deh Sabz, dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Des te meer omdat er heden nog familie aldaar woont en uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat zij omwille van het grondconflict uit 2006 heden een verhoogd risico op willekeurig geweld hebben.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, *a)*, *b)* of *c)* van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS